

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Παραθέτομεν ἑνταῦθα τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων συνεργα-
τῶν καὶ φίλων τοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ κ. Βασιλείου Βέργου,

ὅστις πολλάκις ἐτίμησε τὰς σελίδας αὐ-
τοῦ διὰ τῆς πνευματικῆς του συμβολῆς,
καὶ τοῦ ὁποίου ἄλλως τε τὸ ὄνομα τυγ-
χάνει ἀπὸ πολλοῦ λίαν γνωστὸν εἰς τοὺς
ἐν Ἑλλάδι δημοσιογραφικοὺς καὶ φιλο-
λογικοὺς κύκλους. Ὁ κ. Βέργος εἶνε ἐκ
τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ σθεναρῶν ἀγωνι-
στῶν τοῦ καλάμου καὶ τῶν διανοητικῶν
ἀγώνων. Ἐχορημάτισεν ἐπὶ ἔτη μακρὰ ἐκ
τῶν πρώτων συντακτῶν τῆς «Νέας Ἐφη-
μερίδος» τοῦ ἀειμνήστου Ἰω. Καμπούρο-
γλου καὶ ἄλλων ἐγκρίτων δημοσιογρα-
φικῶν φύλλων. Μελετητὴς φιλόπονος,
γλωσσομαθὴς, ἀρτίας δὲ μορφώσεως καὶ
πειρας, καταγίνεται μετ' ἰδιαιτέρας ἀφο-
σιώσεως εἰς τὰ ἱστορικά πράγματα, δη-
μοσιεύσας πολλὰς πολλάκις ἀξιολόγους

πραγματείας ἐκ τῆς ἡπειρωτικῆς πρὸ πάντων ἱστορίας. Συνδράζων
πρὸς ὅλα ταῦτα καὶ ἥθους εὐγένειαν καὶ χαρακτήρος εὐθύτητα
καὶ ἄλλας προσωπικὰς ἀρετὰς τυγχάνει ἐκ τῶν ἰδιαίτερων ἐμπίστων
καὶ προσφιλῶν γραμματέων τοῦ πολιτικοῦ γραφείου τοῦ διαπρε-
πεστάτου πολιτευτοῦ κ. Κυριακούλη Μαυρομιχάλη].

Η ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑ

Α'

Ἐνασκοπῶν τὴν κατάστασιν τῆς Ἡπείρου κατὰ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'
ἑκατονταετηρίδος καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΘ' ἐκπλήσσεται ἐπὶ τῇ
ἐπελθούσῃ μεταβολῇ. Κατὰ τὴν χρονικὴν ταύτην περίοδον τὰς τύχας
τῆς δυστήνου ταύτης χώρας ἔθυνεν ὁ Ἀλῆ-πασᾶς, τὸ γέννημα τοῦτο
τῆς Χάμκως, τῆς ἐκ Τεπελένης, ὁ παριστώμενος ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν,
ὥς ὁ μέγιστος τῶν ἐπὶ γῆς ὑπαρξάντων τυράννων, ἔχων τὰ μέγιστα
ἐλαττώματα χωρὶς νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν ἀρετὴν. Ἀλλ' ὅσον μὲν ὁ ἀπαί-
σιος οὗτος ἀνὴρ διὰ τοὺς ἡπειρώτας ὑπῆρξε τυραννικώτατος τόσον
διὰ τὴν Ἡπειρον ἐγένετο εὐεργετικώτατος, διότι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν
αὐτοῦ ἐξωντώθησαν πάντες οἱ ἀνυπότακτοι μωαμεθανοὶ ἀγάδες καὶ
μπέηδες, οἵτινες ἦσαν ὁ τρόμος καὶ τὸ φόβητρον τῶν χριστιανῶν,
οἱ ὅποιοι, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐκ τούτων καταπιέσεων καὶ βιαιο-

πραγιῶν, ἡναγκάζοντο νὰ ἐξιλαμίζωνται. Ἀπὸ τῶν χρόνων ὅμως τοῦ Ἀλῆ-πασᾶ, διὰ τῆς ἐξοντώσεως τῶν κακοποιῶν τούτων στοιχείων, ἔπαυσαν αἱ μεμονωμένα καὶ κατὰ κώμας καὶ χωρία ἀθρόαι ἐξιλαμίσεις τῶν χριστιανῶν, ἡ δημοσία τάξις καὶ ἀσφάλεια ἐπαγιώθησαν καθ' ἅπασαν τὴν Ἡπειρον, ὡς ἐκ τούτου δὲ οἱ χριστιανοὶ ἀνεθάρρουν καὶ ἤρχισε ποιά τις πρόοδος εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν ἐμπορίαν, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰς τέχνας. Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ γράμματα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀλλοκότου τούτου ἀνδρὸς προώδευσαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὸ Γυμνάσιον τῶν Ἰωαννίνων ἐγένετο ὁ φάρος τῆς πνευματικῆς κινήσεως τοῦ Γένους καὶ ἡ κοιτίς τοῦ Νεοελληνισμοῦ. Εἶνε δὲ πασίγνωστος ὁ σεβασμὸς, ὃν εἶχεν ὁ Ἀλῆ-πασᾶς πρὸς τοὺς καθηγητὰς τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν διευθυντὴν αὐτῆς, τὸν ἀείμνηστον Ψαλίδαν, οὗ τὴν γνώμην ἐθεώρει ὡς θέσφατον.

Ὁ Ἀλῆ-πασᾶς ᾔθελε μόνος αὐτὸς νὰ ᾔηνε ὁ τύραννος ὁ καταθλίβων τοὺς πάντας, χριστιανοὺς καὶ μωαμεθανούς, ὁ ἄρπαξ τῆς περιουσίας των, ὁ σφαγιαστής τῆς τιμῆς των καὶ ὁ ἀπόλυτος κύριος τῆς ζωῆς των. Οἱ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ὤφειλον νὰ κύπτωσι τὸν αὐχένα καὶ νὰ ᾔηνε εὐγνώμονες ὅτι τοῖς ἐπιτρέπει νὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ σώματός των τὴν κεφαλὴν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνον, ὅστις εἶχε τὴν τόλμην νὰ ἀντιμετρηθῇ πρὸς τὸν νέον τοῦτον Φάλαριν· οὐδαμοῦ εὗρισκεν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν· καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ἐὰν ἀπῆρχετο καὶ ἐκεῖ θὰ τὸν ἀνεκάλυπτεν ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἐκδίκησις τοῦ υἱοῦ τῆς Χάμικως. Καὶ ὅμως ὑπῆρξαν τοιοῦτοι οἱ Σουλιῶται καὶ οἱ Πάργιοι, οἱ Κλέφτες, καὶ προπάντων δύο ἄρχιερεῖς ὁ Ρωγῶν Ἰγνάτιος καὶ ὁ Παραμυθίας Χρῦσανθος. Καὶ πάντας μὲν τοὺς ἄλλους, διὰ τοῦ θόλου μᾶλλον ἢ διὰ τῆς ἀνδρείας τῶν στρατευμάτων του, κατώρθωσε νὰ ἐξοντώσῃ· τοὺς δύο ὅμως ἄρχιερεῖς μόνον εἰς ἀειφυγίαν ἐξηνάγκασε μεθ' ὅλην τὴν λύσσαν τῆς ἐκδικήσεως, ἣν κατ' αὐτῶν ᾔσθάνετο.

B

Χρῦσανθος ὁ πρότερον Παραμυθίας καὶ κατόπιν Παξῶν ἦτο ἐκ τῶν ἀρχιερέων ἐκείνων, οἵτινες προέταττον τὰ στήθη των καὶ ἐθυσίαζον τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου των. Γόνος καλῆς ἡπειρωτικῆς οἰκογενείας, μόνον μέλημα εἶχε νὰ τιμήσῃ τὴν Ἡπειρον καὶ νὰ φανῇ χρήσιμος καὶ ὠφέλιμος εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῆς δικαιοδοσίας του. Πόσον δὲ δύσκολον ἦτο τὸ ἔργον τοῦτο, ἀρκεῖ νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐν τῇ ἐπισκοπῇ του κατόπικουν οἱ φοβεροὶ Τσάμιδες, οἵτινες πρὸ μικροῦ σχετικῶς χρόνου ἐξιλαμισθέντες, εἶχον καταστῇ περιώνυμοι διὰ τὰς βιαιοπραγίας, τὰς κακουργίας καὶ τὰς τρομερὰς αὐθαιρεσίας των.

Ὅτε οἱ Σουλιῶται διὰ τῆς υπερφυοῦς ἀνδρείας των εἶχον διασκορπίσει καὶ τρέψει εἰς ἐπονείδιστον φυγὴν τὰς ἐμπειροπολέμους στρατιάς τοῦ σατράπου τῆς Ἡπείρου, οὗτος ἐκάλεσεν ἐπείγοντως τὸν ἐπίσκοπον Παραμυθίας Χρῦσανθον καὶ διὰ κολακείων προσε-

πάθει νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἀναθεματίσῃ τοὺς τρομεροὺς Σουλιώτας, ἐὰν δὲν τὸν προσκυνήσωσι καὶ τῇ παραδώσωσι τὸ Σοῦλι. Ὁ Σεβασμιος Ἐπίσκοπος ἔχων μακρὰν πείραν τῶν κακουργημάτων τοῦ Ἀλῆ, καὶ ὦν βέβαιος ὅτι δὲν ἤθελε φεισθῆ οὐδενὸς Σουλιώτου, ἀλλ' ἤθελεν ἐπαναλάβει ἐναντίον των τὸ ἀνοσιούργημα τοῦ Γαρδικίου, ἀντὶ ν' ἀναθεματίσῃ τοὺς Σουλιώτας, μετέβη ἐν τῇ μέσῃ αὐτῶν καὶ διὰ τῶν εὐλογιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πατριωτικῶν λόγων τοῦ ὑπερεξέκαυσε τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν αἰσθήματα καὶ ἐξῆψε τὸν πατριωτισμὸν τῶν.

Ἡ τοιαύτη φιλόπατρις διαγωγή τοῦ Ἐπισκόπου Παραμυθίας δὲν ἐδράδυνε νὰ περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ Ἀλῆ - πασᾶ, ὅστις μένεα πνέων κατ' αὐτοῦ, κατ' ἀρχὰς ἀπέστειλε νὰ τὸν συλλάβωσι καὶ μεταφέρωσιν εἰς Ἰωάννινα κατόπιν ὅμως ὠριμωτέρας σκέψεως, ἵνα ἀποφύγῃ ὀλεθρίας συνεπείας, ἃς θὰ εἶχεν ἡ σύλληψις ἀρχιερέως, διορισθέντος διὰ Σουλτανικοῦ φερμανίου, ἐμίσθωσε δύο ἀπαισίους κακούργους, ἀθιγγάνους, καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς νὰ δολοφονήσωσι τὸν ἀρχιερέα, ὅστις ὅμως, λαβὼν ἐγκαίρως γνῶσιν τῆς αποφασισθείσης δολοφονίας του, κατέφυγεν εἰς Πάργαν, ὑπαγομένην εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του, ἐνθα ἐπίστευσεν ὅτι ἦτο πλέον ἐν ἀσφαλείᾳ, διότι ἡ Πάργα εἶχεν ἀποκρούσει ὅσας ἀποπείρας ἐπεχείρησεν ὁ Ἀλῆ - πασᾶς ὅπως τὴν καθυποτάξῃ.

Ἐν Πάργᾳ, ὁσάκις ἐπεσκέπτετο τὴν πόλιν ταύτην, κατῴκει εἰς τὴν πεντῶροφον οἰκίαν ἐνὸς ἀνεψιοῦ του, ἀποκατεστημένου αὐτόθι, κειμένην ἐντὸς τοῦ φρουρίου. Εἰς τὸ κάτω πάτωμα τῆς οἰκίας ταύτης κατεσκευάζοντο φυσιγγία, τὰ ὅποια ἀπεστέλλοντο εἰς τοὺς ἐν Σουλίᾳ πολεμοῦντας, ὡς ἐκ τούτου ὑπῆρχεν ἱκανὴ ποσότης πυρίτιδος χῦμα καὶ ἐν κυτίοις πλὴν τῶν φυσιγγίων.

Ὁ Ἐπίσκοπος κατῴκει ἐν τῇ πέμπτῃ πατῶματι, περιστοιχίζετο δὲ ὑπὸ συγγενῶν, οἵτινες μεγάλως περιποιοῦντο αὐτόν, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ παραστῇ ἀνάγκη τῆς προσλήψεως ξένων, φόβῳ μήπως ὁ Ἀλῆ - πασᾶς ἐξαγοράσῃ τοὺτους, καὶ δολοφονήσωσι τὸν ἀρχιερέα.

Γ'

Ἦτο ἡ 4 Ἰουλίου 1803. Ὁ καύσων πνιγερὸς καὶ ἀφόρητος ἐξηνάγκαζε τοὺς πάντας νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὰς οἰκίας των ὡς ἐκ τούτου αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι, ἄλλως δὲ καὶ ἔνεκα τῆς μεσημβρίας πάντες εἶχον μεταβῆ νὰ γευματίωσι καὶ κατόπιν ἀπολαύσωσι τοῦ μεσημβρινοῦ των ὑπνου. Κατὰ παλαιὰν δὲ συνήθειαν ἐν Πάργᾳ ὁ μεσημβρινὸς ὕπνος ἤρχιζεν ἀπὸ τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα καὶ διήρκει μέχρι τοῦ Σταυροῦ ἡτοὶ τῆς 14 Σεπτεμβρίου. Ὁ Ἐπίσκοπος Παραμυθίας, ἀφοῦ ἐγευματίσεν, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ πατῶματι δωμάτιόν του διὰ νὰ κοιμηθῇ. Καὶ οἱ συγγενεῖς του ἐπίσης ἀπεσύρθησαν, οἱ μὲν ἄνδρες ὅπως κατακλιθῶσιν, αἱ δὲ γυναῖκες πράξωσι τὸ αὐτὸ ἀφοῦ πρότερον περατώσωσι τὴν ἐργασίαν των. Αἰφνης φοβερὸς ἐκ πυρσοκροτήσεως κρότος ἠκούσθη ἡ δὲ οἰκία ἀνετινάχθη

εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ πανικὸς κατέλαβε πάντας τοὺς γείτονας, οἵτινες ἔντρομοι ἐξήρχοντο τῶν οἰκιῶν των ἡμίγυμνοι καὶ ἐξαλλοὶ ἔτρεχον κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ἀγνοοῦντες τί συνέβη καὶ προσκόποντες εἰς τοὺς δίκην βροχῆς καταπεσόντας λίθους τῆς ἀνατιναχθείσης οἰκίας.

Μετ' ὀλίγον κόσμος πολὺς συνήχθη καὶ ἐσχολίαζε ποικιλοτρόπως τὸ γινόμενον, ὅτε ἠκούσθησαν διάτοροι κραυγαὶ γυναικεῖαι « ἐδῶ εἶνε ὁ Δεσπότης ». Τότε προσέδραμον οἱ ἐκ τῶν προκρίτων παριστάμενοι ἐκεῖ καὶ εἶδον τὸν Ἐπίσκοπον πρηγῇ ἐπὶ τῆς κλίνης ἀναίσθητον καὶ μεμωλωπισμένον. Ἀφοῦ παρέσχον αὐτῷ τὰς πρώτας βοηθείας καὶ εἶδον ὅτι ἔζη, ἐκάλεσαν ἀμέσως ἐμπειρικὸν ἱατρὸν ἵνα ἐπιμεληθῇ τοῦ ἐξαρθρωθέντος βραχίονός του.

Συνέβη δὲ ὡς ἐξῆς ἡ σωτηρία του, ἥτις ὄντως εἰς θαῦμα δέον ν' ἀποδοθῇ. Ἀνατιναχθείσης τῆς οἰκίας πάντες οἱ εὗρεθέντες εἰς τὰ κατώτερα πατώματα εὗρον οἰκτρὸν θάνατον· ὁ Ἐπίσκοπος ὅμως κοιμώμενος εἰς τὸ ἄνω πάτωμα ἐξεσφενδονίσθη εἰς μικρὸν ὕψος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν λίθων τοῦ οἰκοδομήματος. Οὗτοι προηγουμένοι τοῦ ἀρχιερέως κατέπεσαν ἐπὶ τῆς στέγης παρακειμένης οἰκίας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠνέφξαν εὐρυτάτην ὀπήν, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθεν ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης σῶος καὶ ἀβλαβῆς ὑποστάς μόνον ἐξάρθρωσιν τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καθὼς εἰσῆλθε διὰ ταύτης.

Μετ' ὀλίγον συνελθὼν ἐκ τῆς ἀναισθησίας παρετήρησεν ὁλόγυρά του καὶ ἰδὼν πολλοὺς ἀνθρώπους συνηγμένους, ἑαυτὸν δὲ ἐν ξένη οἰκίᾳ καὶ κλίνῃ, ἠρώτησε: πῶς εὗρέθη ἐκεῖ; Ὅταν δὲ συνῆλθεν ἐντελῶς εἰς ἑαυτόν, τότε ἐθεωρήθη καλὸν νὰ μὴ τῷ ἀποκρύψωσι τὰ γινόμενα, οὕτω δὲ τοῦ ἀφηγγήθησαν τὴν ἀνατίναξιν τῆς οἰκίας καὶ τὴν ἐκ θαύματος σωτηρίαν του. Τότε ἐδόξασε τὸν Θεόν, ἀποδοὺς εἰς τὸν Ἀλῆ-πασᾶν τὴν διάπραξιν τοῦ φοβεροῦ κακουργήματος.

Οἱ προσετώτες τῆς Πάργας βαρέως φέροντες τὴν ἐναντίον τοῦ Ἀρχιερέως των κακοῦργον ἀπόπειραν, κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἀνακαλύψωσι τὸν ἀνόσιον αὐτουργὸν τοῦ διαπραχθέντος ἐγκλήματος, ἔμαθον δὲ ὅτι κατὰπτυστον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῆς φαύλης διαγωγῆς του εἶχεν ἐξορισθῇ τῆς Πάργας, ἐγένετο τὸ αἰσχρὸν ὄργανον τοῦ Ἀλῆ-πασᾶ. Ὁ ἀπαίσιος οὗτος κακοῦργος, γνωρίζων καλῶς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀρχιερέως καὶ ὅτι εἰς τὸ κάτω πάτωμα ὑπῆρχε πυρίτις, ἦλθε νύκτωρ εἰς Πάργαν χωρὶς οὐδεὶς νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς ἐλεύσεώς του. Περί τὴν μεσημβρίαν ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του κρατῶν πᾶνινον μικρὸν δέμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὕσκα ἀνημμένη καὶ διελθὼν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἐπισκόπου ἔρριψε τὸ δέμα διὰ τοῦ παραθύρου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ τοῦτο κατέπεσεν. Ἀτυχῶς ὅμως ἔπεσεν ἐπὶ σωροῦ πυρίτιδος, ὅτε οὐδεὶς ἦτο ἐν τῷ δωματίῳ, ἀλλὰ καὶ οὔτε εἶχε μεταβῇ ἐκεῖ ἐφ' ὅσον τὸ δέμα ἔκειτο ἐπὶ τῆς πυρίτιδος. Οὕτως ἀφοῦ ἡ ἐντὸς τοῦ πᾶνινου δέματος ὕσκα μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τοῦτο καὶ τὸ κατέφαγε, ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς πυρίτιδος καὶ μετέδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ πῦρ, καὶ οὕτως ἐγένετο ἡ ἐκπυρσοκρότησις καὶ ἡ ἀνατίναξις τῆς οἰκίας εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἱεράρχης ἀναρρώσας ἐντελῶς ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἀλῆ-πασᾶς εἶχε μισθώσει πολλοὺς κακούργους νὰ τὸν δολοφονήσωσι, τοῦ διεμήνυσε μάλιστα ὅτι ἂν ὁ Θεὸς τὸν ἐφύλαξεν τὴν φορὰν ταύτην διὰ θαύματος, δὲν θὰ ἡμπορέσῃ νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τὸ ἕξῃς, διότι ἔχει ἤδη ἀποφασίσει τὴν ἐξόντωσίν του. Βλέπων λοιπὸν ἑαυτὸν οὐχὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ἐν Πάργᾳ, μετὰ τὴν πτώσιν μάλιστα τοῦ Σουλίου, καὶ ἀφοῦ ὁ ἀπαίσιος σατράπης εἶχε συναθροίσει πολυάριθμον στρατὸν ἵνα ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Πάργας, ἐθεώρησε καλὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους. Οὕτως ἐναύλωσε πλοῖον μετὰ μεγάλῃς μυστικότητος, φόβῳ μήπως κανέν πλοῖον τοῦ Ἀλῆ-πασᾶ καταδιώξῃ αὐτὸν ἐν τῇ πελάγει καὶ διεπεραιώθη εἰς Παξοὺς ἐνθα ἔμενεν ἰδιωτεύων, τυχὼν παρὰ τῆς Ἰονίου Γερουσίας τῆς ἀδείας τοῦ ἱερουργεῖν μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ ἁγγλοῦ ἁρμοστοῦ Μαϊτλενδ συντάξεως τοῦ πολιτεύματος τῆς ἀρτισυστάτου Ἰονικῆς Πολιτείας, δι' οὗ ἐθεσπίζετο ὅτι ἐκάστη νῆσος ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐπισκοπὴν, ὅτε ἐγένετο πρῶτος Ἐπίσκοπος Παξῶν. Ἀπέθανε δὲ ὁ ἐνάρετος οὗτος Ἀρχιερεὺς κατὰ τὸ 1848, ἀφοῦ ἐπὶ τριακονταετίαν ἐποίμανε τὸ πνευματικόν του ποίμνιον, καταλιπὼν μνήμην ἁγίου ἀνδρός.

Ἰούλιος τοῦ 1908

ΒΑΣΙΛ. ΒΕΡΓΟΣ

Αἱ ἀπορίαι τῶν μικρῶν

- Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ κυρία, παπάκη;
- Ἡ Εὐα, παιδί μου.
- Μὰ γιατί εἶνε ἔτσι ἄντυτη;
- Μά... φαίνεται... πῶς δὲν θὰ εἶχε φόρεμα νὰ φορέσῃ...